

b) samo zostało zatrudnione jako pracownik na zwykłym rynku pracy w Republice Federalnej Niemiec i w związku z tym uzyskało samodzielne prawo do pobytu, wynikające z prawa dostępu do zatrudnienia zgodnie z art. 6 ust. 1 tiret drugie lub trzecie decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia i później prawo to utraciło?

Czy utrata tego prawa nastąpiła ze względu na to, że:

aa) jego stosunek zatrudnienia został przez pracodawcę rozwiązany bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu uzależnienia od narkotyków?

bb) nie zarejestrowało się ponownie we właściwym urzędzie jako bezrobotny po ponad trzymiesięcznej chorobie w okresie trzech dni roboczych pomiędzy końcem okresu niezdolności do pracy a aresztowaniem związanym z popełnieniem przestępstwa?

cc) zostało skazane za ciężki rozbój i przestępstwa związane ze środkami odurzającymi na karę łączną trzech lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności, a wykonanie kary nie zostało – również w okresie późniejszym – zawieszona na okres próby, cała kara została odbyta poprzez zaliczenie na jej poczet aresztu śledczego i w tym czasie nie uczestniczyło w zwykłym rynku pracy, jednakże po upływie około kwartału po zwolnieniu z aresztu znalazło ponownie zatrudnienie w agencji pracy tymczasowej, nie posiadając przy tym prawa do pobytu według przepisów krajowych?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1: czy obywatel turecki traci prawo do pobytu, wynikające z prawa dostępu do zatrudnienia zgodnie z art. 6 ust. 1 tiret drugie lub trzecie decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia w okolicznościach wskazanych powyżej w pytaniu 1 b)?

Europejskich, wniesione przez SNF S.A.S., z siedzibą w Andrézieux, Francja, reprezentowaną przez K. Van Meldegema i C. Mereu'a, adwokatów.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

— stwierdzenie, że niniejsze odwołanie jest dopuszczalne i uzasadnione;

— uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 września 2004 r. w sprawie T-213/02;

— stwierdzenie, że wniosek wnoszącego odwołanie w sprawie T-213/02 jest dopuszczalny;

— rozpoznanie sprawy lub ewentualnie skierowanie sprawy do rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji; oraz

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania za obie instancje.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżone postanowienie Sądu Pierwszej Instancji winno zostać uchylone z następujących powodów:

a) Sąd Pierwszej Instancji nieprawidłowo zinterpretował art. 114 § 1 regulaminu i naruszył zasadę efektywności prawnej i obowiązku uzasadnienia;

b) Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo przy ocenie stanu faktycznego;

c) Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji narusza prawo do pełnej i skutecznej ochrony prawnej, a także prawo do bycia wysłuchanym.

(¹) Dz.U. C 233 z 28.9.2002, str. 28.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 6 września 2004 r. w sprawie T-213/02, SNF S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez SNF S.A.S. w dniu 22 listopada 2004 r.

(Sprawa C-482/04 P)

(2005/C 19/29)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 22 listopada 2004 r. r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 6 września 2004 r. w sprawie T-213/02 (¹) SNF S.A. przeciwko Komisji Wspólnot

Skarga wniesiona dnia 22 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-483/04)

(2005/C 19/30)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 22 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Knuta Simonssona i Enrico Traversa, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy 2002/6/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 lutego 2002 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do i/lub wychodzących z portów Państw Członkowskich Wspólnoty, a w każdym razie nie podając ich do wiadomości Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 7 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do wprowadzenia w życie dyrektywy upłynął dnia 9 września 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 67 z 9.3.2002, str. 31.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-501/04)

(2005/C 19/31)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 6 grudnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrico Traversę, Consejero Jurídico i Ramóna Vidala Puiga, członka Służby Prawnej, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Królestwu Hiszpanii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że przez przyznanie ubezpieczonym prawa do rozwiązywania umów w przypadku przeniesienia portfela, gdy dokonujący przeniesienia lub przejmujący jest zakładem ubezpieczeniowym nie mającym siedziby zarządu w Hiszpanii, które prowadzą działalność w ramach swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, ale nie, gdy przeniesienie ma miejsce pomiędzy zakładami hiszpańskimi, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy
- art. 12 ust. 6 dyrektywy Rady 92/49/EWG⁽¹⁾ z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającej dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG oraz

- art. 14 ust. 5 dyrektywy 2002/83/WE⁽²⁾ z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie.

- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie art. 12 ust. 6 dyrektywy 92/49 i art. 14 ust. 5 dyrektywy 2002/83 Państwa Członkowskie są uprawnione do udzielenia prawa do rozwiązywania umów, jednakże Państwo Członkowskie narusza wspomniane przepisy, jeżeli, przyznając niniejsze prawo, odmiennie traktuje w sposób bezpośredni lub pośredni zakłady ubezpieczeniowe posiadające siedzibę zarządu we właściwym Państwie Członkowskim i zakłady z innych Państw Członkowskich, które prowadzą działalność w ramach swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług w tym Państwie Członkowskim.

Ustawa hiszpańska jest dyskryminująca, ponieważ traktuje w sposób odmienny i bardziej korzystny hiszpańskie zakłady ubezpieczeniowe w porównaniu z zakładami z innych Państw Członkowskich odnośnie prawa rozwiązywania umów. Ta różnica w traktowaniu nie odpowiada obiektywnym różnicom pomiędzy rozważanymi sytuacjami.

Różnica w traktowaniu nie wydaje się być uzasadniona powodami związanymi z ochroną konsumentów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 345 z 19.12.2002, str. 1.

Wykreślenie sprawy C-177/02⁽¹⁾

(2005/C 19/32)

(Język postępowania: włoski)

Postanowieniem z dnia 19 października 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-177/02, C-178/02, C-179/02 i C-180/02 (wniosek Corte Suprema di cassazione o wydanie orzeczenia prejudycjalnego): Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura – AGEA przeciwko Azienda Agricola Fava Allessandro e Delle-donne Carla (C-177/02), Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura – AGEA przeciwko Luigi Serpelloni (C-178/02), Azienda Agricola Coato Giovanni, Lorenzo e Vaccaro Ivana przeciwko Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura – AGEA (C-179/02) i Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura – AGEA przeciwko Battista e Giacomo Malzani (C-180/02).

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 29.6.2002.